

Regel. Jeg tror ikke, at denne Lov kan forstaaes anderledes, end at, naar Lyendet vil have sin Løn af Fallithøet, maa det ogsaa for Fallithøet gøre sin Tjeneste og sit Arbejde Tiden ud. Nævnlig kan jeg slet ikke forstaa, hvorfor de ærede Forslagsstillere have taget det Tilfælde med, at Gælden i Husbondens Dødsbo fragaas. Derved vil der virkelig kun fremkomme noget ganske løjerligt og uheldigt. Lad os tænke os, at en Mand dør, og at hans Kone og Børn ikke ere fuldkomne paa det rene med, om hans Aktiver ville være tilstrækkelige til at dække hans Gæld. Saa benytte de den Regel, som findes i Lovgivningen, at fragaa Arv og Gæld, hvilken Regel netop er givet for i saadanne Tilfælde at sikre dem mod at overtage Gældsansvaret. Skulle nu, i samme Øjeblik de efterlevende have afgivet denne Erklæring, og uagtet de i Virkeligheden blive ved at eje Ejendommen, og uagtet det maaste viser sig, at der bliver Overskud til dem, Tjenestefolkene kunne sige: Nu gaa vi vor Vej, vi ville have vor Løn til i Dag og i øvrigt ikke have mere med Tjenesten at gøre? Jeg tror, det er meget uheldige Bestemmelser, der her foreligge, og at det ganske sikkert er noget helt nyt, der ikke paa langt nær har Hjemmel i vor Lovgivning. Det forekommer mig, at det er et uheldigt Tidspunkt at vælge til Indførelse af saadanne Bestemmelser, naar man samtidig skaffer Lyendet den i og for sig naturlige Ret, som er indrømmet ved § 1. Det forekommer mig tværtimod, at der maatte være al Grund til at sige, at naar vi skaffe Lyendet fuld Sikkerhed for dets Løn og Kostpenge og altsaa Sikkerhed for, at det faar, hvad det skal have, er det heller ikke mere end rimeligt og billigt at forlange, at Lyendet paa sin Side fuldt ud hder og opfylder det, som det, vi sikre Lyendet, skulde være Bederlag for. Jeg tror ikke, at man kan eller bør gaa videre, hvis man vil have et Nr. 7, som i § 2 foreslaaet, end at sige, at Lyendet er berettiget til at fratænde Tjenesten, naar den Ejendom, til hvis Bedrift det er fæstet, ved Tvangsauktion er gaaet over i Tredjemands Haand.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Hvis det ærede Medlem for Røge (Alberti) havde Ret i, at de Bestemmelser, der her foreslaas, vilde skade Realkrediten i nogen væsentlig Grad, vilde jeg indrømme, at saa burde og skulde de forandres. Muligheden for, at det kan ske, foreligger ogsaa. Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, og at der der vil blive Anledning til at tage saa-

vel de Indvendinger, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, der sidst talte, som fra anden Side, op til Drøftelse. Jeg vil dog straks tillade mig at gøre et Par Bemærkninger over for det ærede Medlem, idet han sagde, at der her er givet Lyendet Lejlighed til at gøre sig en pekuniær Fordel ud af en Situation, der i og for sig er Lyendet ganske uvedkommende. Det tror jeg ikke paa nogen Maade er Tilfældet. Lyendet kan sikkert efter den bestaaende Lovgivning, forlade sin Tjeneste, naar den Bedrift, hvortil det er fæstet, det vil altsaa i dette Tilfælde sige den Landejendom, paa hvilken det tjener, gaar ud af den tidligere Husbonds Besiddelse eller ophører at drives for hans Regning. Naar Lyendet har fæstet sig til en Bondegård, og Pantkøberen derefter tager den til Brugelighed, er det, tror jeg, efter Lyendeloven givet, at Lyendet maa have Lov til at forlade sin Tjeneste. Jeg har med Flid søgt efter en Højesteretsdom denne Materie angaaende, men har ingen kunnet finde; og eksisterer der ikke en saadan Dom, i modsat Retning, maa Grundsætningen i § 30 i Lyendeloven komme til Anvendelse, som foreskriver, at Husbonden ikke ved kontraktmæssig Overdragelse uden Lyendets Samtykke kan give det en anden Husbond. Thi naar Husbonden ikke kan det, maa det formentlig ogsaa være givet, at naar Prioritetshaverne gøre Udlæg og tage sig Pantet til Brugelighed, saa at Bedriften sker for deres Regning, saa kan Lyendet ikke være forpligtet til at tjene længere. Saa hvis det ærede Medlem for Røge ikke har noget positivt at støtte sin Antagelse paa, tillader jeg mig indtil videre at tro, at dette er rigtigt. Men naar denne det ærede Medlems Opfattelse er urigtig, er ogsaa det, som det ærede Medlem byggede derpaa, urigtigt, nemlig, at Lyendet kunde gøre sig ugrundet Fordel. Naar Lyendet kun kan forlange Løn til den Dag, det kan gaa, i det Tilfælde, det vælger at gaa, er det netop en Begrænsning i Lyendets nu-gældende Ret, som Forslagsstillerne have anset for rimelig at træffe for ikke i alt for høj Grad at skade Realkrediten. Det er selvfølgelig, at hvorledes man end affatter denne Bestemmelse, saa vil Realkrediten lide et lidet Staa, naar Lyendeløn skal gaa forud for Prioritetshaverne. Det er dog kun et ubetydeligt Tab, der derved forvoldes Prioritetshaverne. Men det er selvfølgelig klart for Forslagsstillerne, at herefter vil Folk, som skal anbringe Penge i Landejendomme, regne med, at Lyendets Løn skal gaa forud for dem, og derfor maa Lyendets